https://doi.org/10.52505/1857-4300.2021.3(315).07
CZU:811.135.1'36'373.232

TIPOLOGIA NUMELOR DE FAMILIE DERIVATE CU SUFIXUL *-ESCU*

Viorica RĂILEANU

Doctor în filologie, conferențiar cercetător
E-mail: viorica.razvant@gmail.com
ORCID: https://orcid.org/0000-0001-7855-3412
Institutul de Filologie Română „Bogdan Petriceicu-Hasdeu" (Chișinău)

Typology of Family Names Derived with the Suffix *-escu*

Abstract

The suffix *-escu* „is used to form surnames of Romanian type". The exclusively onomastic function of the suffix *-escu* is patronymic and expresses family descent. Thus, *Grigorescu*, formed after the model *Grigore* (father's first name) + the suffix *-escu*, can be understood as „Grigore's son".

In Moldovan documents, derived with the suffix *-escu* names are found since the fourteenth century. Over time, when the mechanism of formation and their significance were understood, these derivatives became common. Formations with *-escu* appeared not only from the first name, as "is the rule", but also from other reference names. The officialization of the names formed with the suffix *-escu* took place only at the end of the 19th century, when they started to function as family names. In the local anthroponymy, most of the patronymics with the suffix -escu are formed from first names and surnames (various adjectives, nouns and verbs that, previously, were substantivized and used as anthroponyms).

Although the patronymics derived with the suffix *-escu* are less attested in the Bessarabian onomasticon than in the rest of the Romanian territory, we still distinguish several types of formation of surnames with the suffix *-escu*. The themes to which the *-escu* suffix is attached confirm that this suffix is an anthroponymic one, characteristic of the formation of surnames.

Keywords: suffix, first name, derived surname, derivative type, surname**.**

Rezumat

Sufixul *-escu* „servește la formarea numelor de familie de formație românească". Funcția exclusiv onomastică a sufixului *-escu* este patronimică și exprimă descendența familială. Astfel, *Grigorescu*, format după modelul *Grigore* (prenumele tatălui) + sufixul *-escu*, poate fi înțeles ca „fiul lui Grigore".

În actele moldovenești, derivate cu sufixul *-escu* se întâlnesc încă din secolul al XIV-lea. Cu timpul, când s-a înțeles mecanismul de formare și semnificația lor, aceste derivate au devenit frecvente. Au apărut formații cu *-escu* nu numai de la prenume, după cum „e regula", dar și de la alte nume de referință. Oficializarea numelor formate cu sufixul *-escu* s-a produs abia la sfârșitul secolului al XIX-lea, când încep să funcționeze ca nume de familie.

BDD-A33103 © 2021 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

În antroponimia autohtonă, majoritatea patronimelor cu sufixul *-escu* sunt formate de la prenume şi supranume (diverse adjective, substantive şi verbe care, în prealabil, au fost substantivizate şi folosite ca antroponime).

Deşi patronimele derivate cu sufixul *-escu* sunt mai puţin atestate în onomasticonul basarabean decât în restul teritoriului românesc, totuşi deosebim mai multe tipuri de formare ale numelor de familie cu sufixul *-escu*. Temele la care se alipeşte sufixul *-escu* ne confirmă că acest sufix este unul antroponimic, specific pentru formarea numelor de familie.

Cuvinte-cheie: sufix, prenume, supranume derivat, tip derivativ, nume de familie.

Inventarul antroponimic al numelor de familie oficiale, fixe şi ereditare prin lege, reprezintă un sistem închis. El s-a constituit în timp, în rezultatul unei îndelungate evoluţii istorice, din creaţii antroponimice proprii şi din împrumuturi adaptate specificului limbii şi sistemului de nume româneşti.

Patronimicele sunt numele de familie formate de la numele tatălui cu ajutorul unui sufix special, de obicei *-escu* sau *-eanu*. Tipul patronimelor sufixate cu *-escu*[1], reprezintă o categorie deosebită în ansamblul numelor de familie româneşti. Importanţa acestor formaţii nu este determinată de numărul lor, în general mic, ci de „frecvenţa ridicată şi răspândirea generală”[2] (Ionescu, 1990, p. 245) şi de valoarea pe care o prezintă pentru istoria limbii şi a poporului român.

„Sufixul antroponimic *-escu* a reţinut atenţia multor lingvişti[3], preocupaţi de originea lui, de importanţa lui în cadrul sistemului antroponimic românesc şi, nu în ultimul rând, de prezenţa şi frecvenţa numelor de familie, în general, şi a numelor derivate cu acest sufix, începând cu secolul al XIV-lea, în special.” (Oancă, 2011, p. 183).

Originea sufixului *-escu* este controversată. Al. Graur îi atribuia sufixului de origine traco-dacă (1938, p. 245). Domnița Tomescu menționează că „sufixul *-escu*(*l*), provine din sufixul adjectival moştenit *-esc*, *-ească* (< lat. *-iscus*, preferat pentru formele derivate cu funcție onomastică)” (2001, p. 108). Cristian Ionescu susţine că, pentru limba română, sufixul *-escu* ar putea fi considerat „element de origine autohtonă întărit de sufixul latinesc”, făcând trimitere la vechimea şi răspândirea formaţiilor cu acest sufix şi comparând cu celelalte limbi romanice în care are corespondențe (Firică, 2007, p. 244).

Vechimea în sistemul românesc de denominaţie antroponimelor derivate cu sufixul *-escu*(*l*) a fost prezentată de Corneliu şi Aspazia Reguş, Cristian Ionescu etc. Cercetătorii susțin că cele mai vechi și numeroase formații românești sunt

[1] Cu corespondențe în portugheză *-esco*, în spaniolă *-isco*, în italiană *-esco*, în sardă *-iscu*.

[2] În regiunile româneşti transcarpatice (Transilvania, Maramureş, Crişana, Banat), numele de familie în *-escu*, ca şi cele cu *-u* final, n-au fost admise de către administraţia oficială maghiară.

[3] O apreciere a poziției numelor de familie derivate cu acest sufix în ansamblul sistemului antroponimic românesc au întreprins Șt. Pașca (1936), N. Constantinescu (1963), Al. Graur (1965), Al. Rosetti (1968), V. Vascenco (1973), I. Pătruţ (1980), C. Ionescu (1980, 1989), I. Iordan (1983), V. Frăţilă (1993), V. Goicu (1996), G. Bolocan (1996), T. Oancă (2011) etc.

BDD-A33103 © 2021 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

atestate în Moldova[4]. În prima jumătate a secolului al XV-lea se atestă „21 de derivate cu sufixul -escu(l)" (Reguş, 1974, p. 597; Ionescu, 1989, p. 258). Deşi în secolul al XV-lea încă nu exista „nici o dovadă privind valoarea pur patronimică a derivatelor în -escu" (Ionescu, 1989, p. 258), totuşi „sufixul -*escu*(*l*) constituie una din particularităţile limbii române foarte bine reprezentată în documentele cancelariei moldoveneşti – particularitate ce demonstrează (…) tendinţa de formare în limba română a unui sistem propriu de nume de familie." (Reguş, 1974, p. 597). În toate cazurile, la baza derivatelor, nume de botez sau supranume, în general bine cunoscute sistemului antroponimic din acea perioadă, se adaugă forma -*escul*, care alterna, uneori, cu sufixele slave -*ov* (-*ev*), -*ovici* (-*evici*), -*ici*. Astfel, una şi aceeaşi persoană putea fi desemnată atât printr-un derivat românesc, cât şi printr-un derivat slav: *Brăescu*(*l*) şi *Braevici*, *Bârlescu*(*l*) şi *Bârlici*, *Dănescu*(*l*) şi *Danovici*, *Şerbescu*(*l*) şi *Şerbici*, *Vlăiculescu*(*l*) şi *Vlaiculovici* etc.[5]

Or, în secolul al XVI-lea se atestă o creştere progresivă a supranumelor în -*escu*(*l*). Marea majoritate a lor însă funcţionau ca supranume ereditare, cu formă de singular în -escu, care au rezultat „de la nume de obşte (proprietăţi colective) şi sate în -*eşti*, derivate la rândul lor de la numele întemeietorului lor." (Vascenco, 1973, p. 270). Respectiv, mulţi boieri şi negustori străini au luat numele moşiilor pe care le-au cumpărat spre a se împământeni. Astfel, când o persoană cumpăra moşia de la *Albeşti* sau *Ştefăneşti*, el începea să fie numit *Albescu*, *Ştefănescu*, chiar dacă nu era descendentul unui *Albu* sau *Ştefan* sau nici măcar indigen de origine. Aceste supranume indicau integrarea, apartenenţa la un grup social şi nu descendenţa de familie.

„Boierii îşi luau numele de la moşia pe care o stăpâneau, iar aceasta la rândul ei îşi trăgea numele, de multe ori, de la o persoană, care o stăpânise mai înainte." (Graur, 1965, p. 113).

Deducem, astfel, că numele de familie derivate cu sufixul -*escu* au rezultat atât de la prenume, cât şi de la toponime, nume de locuri şi localităţi, care purtau numele întemeietorilor sau persoanelor care le stăpânise anterior.

„Analiza supranumelor ereditare impune concluzia că în secolele XIV - XVII exprimarea descendenţei prin patronime formate cu sufixul -*escu*(*l*) reprezenta un model pasiv al sistemului. Modelul se reactivează în perioada impunerii numelor ereditare obligatorii – pentru Ţara Românească şi Moldova, în secolul al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea, contribuind la o sporire relativă a numărului formaţiilor sufixate." (Ionescu, 1980, p. 420).

Cele mai multe din actualele nume în -*escu* sunt creaţii recente, din prima jumătate a secolului al XIX-lea, când se înregistrează un interes deosebit

[4] În 1392 este atestat „(hotarul) lui *Şerbănescul*" (Avram, Balacciu-Matei, Fischer, Gheţie et al. 2001, p. 422-423).

[5] Vezi *Documente moldoveneşti înainte de Ştefan cel Mare*, publicate de M. Costăchescu, vol. I-II, Bucureşti: Viaţa Românească, 1931-1932 (Indice); Bogdan, Ion. *Documentele lui Ştefan cel Mare*, vol. I-II. Bucureşti, 1913 (Indice); *Молдавия в эпоху феодализма*, том. I. *Славяно-молдавские грамоты* (XV в. – первая четверть XVII в.). Chişinău, 1961 (Indice).

BDD-A33103 © 2021 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

pentru numele derivate cu acest sufix, amplificându-se tot mai mult în perioada de oficializare, sfârșitul secolului XIX - începutul secolului XX, când încep să funcţioneze ca nume de familie.

Amplificarea numelor de familie în *-escu* în secolul al XIX-lea, așa cum consideră Al. Graur, ar fi putut avea loc și sub influenta modelului rusesc, din timpul *Regulamentului organic*[6], când un patronim ca *Petrovici* putea fi redat prin forma *Petrescu* (Graur, 1965, p. 113). Prin urmare, nu este exclus faptul ca şi alte nume ruseşti de tipul *Dolghii*, *Cernâi*, să fi fost redate cu sufixul *-escu*: *Dolghescu*, *Cernescu* etc.

„Fenomenul devine mai intens odată cu modernizarea instituţiilor statului, după Unirea Principatelor, când clasa de mijloc a societăţii – formată din funcţionari, cadre ofiţereşti, specialişti în diferite domenii ale vieţii ştiinţifice şi culturale – se afirmă tot mai puternic. Pentru mulţi dintre cei care aparţineau sau se considerau că aparţin acestui nivel social, numele de familie devenea un mijloc de diferenţiere în societate.” (Oancă, 2011, p. 186).

Descoperim că numeroase persoane au adoptat numele de familie în *-escu*, cu precădere de la numele tatălui, din considerente estetice, renunţând la supranumele familiei pentru că „s-au ruşinat de poreclele părinteşti, ca şi cum s-ar înjosi cu ele” (Sion, 1892, p. 113-114), eliminându-se, astfel, supranumele ereditare existente. Totodată, multe persoane se pomeneau „beneficiari” ai numelor în *-escu*, fără voinţa lor personală. Astfel, „avem de a face cu un fapt impus de factori extralingvistici, întrucât asemenea nume în -escu au fost «făcute» la nivel administrativ” (Graur, 1965, p. 99; Ionescu, 1980, p. 420; DNFR, 1983, p. 13; Oancă, 1998, p. 40-41), inclusiv cu contribuția școlii, armatei care, de cele mai multe ori, imitau și impuneau eronat structura unor nume considerate „nobile”. „După modelul formațiilor de largă circulație, au apărut, mai mult sau mai puțin artificial, o serie de nume prin atașarea sufixului *-escu* la forme hipercorecte de tipul *Piper* (hiperurbanism pentru moldovenescul *Chiper*): *Piperescu*, la porecle ca *Frașcă*: *Frașculescu*, la titluri de boieri ca armaș: *Armășescu*. Asemenea nume se pot forma, apoi, de la toponime care nu se termină în *-ești*, de ex. *Vladimir* > *Vladimirescu* (e cazul lui Tudor Vladimirescu, după satul Vlădimiri, din Jiul de Sus), *Șuici* > *Șuicescu*, de la apelative cu coloratură stilistică, de ex. *pungaș*: *Pungășescu*, pentru a denumi un personaj de comedie[7] etc.

[6] Regulamentul organic prevedea ca orice persoana să aibă un nume dublu (compus dintr-un prenume și un nume). A fost prima lege organică cvasiconstituțională în Principatele Dunărene, deci în Țara Românească și Moldova. A fost promulgată în 1831-1832 de către autoritățile imperiale rusești și a rămas valabilă până în anul 1856.

[7] Grăitoare, în acest sens, sunt numele ce apar în din comediile lui V. Alecsandri care își numește personajele după ridicolul pe care vrea să-l arunce asupra lor, purtând, după obiceiul lui și al vremii sale, „un accentuat mesaj realist”. Așa, de exemplu, *Acrostihescu*, reprezintă „tipul incultului”, *Burtăverdescu*, *Lipicescu* - „tipul parvenitului/ arivistului”, *Jăvrescu* – „tipul limbutului”, *Tribunescu*, *Răzvrătescu* – „tipul demagogului”, *Bursuflescu* – „tipul snobului”, *Buzunărescu*, *Coțcărescu*, *Pungescu*, *Rufinescu* – „tipul escrocului/ pungașului”, *Servicescu* – „tipul servitorului prost”, *Ghimpiescu* – „tipul invidiosului” (Iliescu, 2018, p. 410-419).

BDD-A33103 © 2021 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

Formații în *-escu*, apar, în sfârșit, prin substituirea unor sufixe, românești, de ex. *-oiu: Codoiu > Codescu*, sau străine (*-ovici*, *-enko* ș.a.): *Cravcenco > Crafcesc*u." (Vascenco, 1973, p. 271) În felul acesta, apar formații cu *-escu* nu numai de la prenume, după cum „e regula", dar şi de la alte nume de referinţă.

În Moldova, spre deosebire de Muntenia şi Oltenia, susține Al. Graur (1939, p. 113), derivatele cu *-escu* sunt mai puțin frecvente[8]. Aceasta se poate explica și prin faptul că în Moldova nu a fost specifică formarea derivatelor în *-escu* de la toponime terminate în *-eşti*.

În urma prelucrării datelor cuprinse în registrul pentru evidență a populației din cadrul Agenției Serviciilor Publice a Republicii Moldova, am înregistrat 622 de nume de familie derivate cu sufixul *-escu*, luând în considerare și variantele (vezi *Anexa*). Dintre cele mai frecvente 1500 de nume, cu o frecvenţă mai mare de 450, fac parte și numele *Popescu* (6387), *Bunescu* (1766), *Negrescu* (907), *Chiorescu* (872), *Stegarescu* (783), *Nicolaescu* (768), *Vornicescu* (750), *Odobescu* (723), *Porcescu* (716), *Mîndrescu* (709), *Cornescu* (677), *Boldescu* (656), *Marinescu* (564), *Catrinescu* (558), *Cuculescu* (450), reprezentând circa 15 700 de persoane.

Pentru stabilirea tipurilor de formare a antroponimelor cu sufixul *-escu* vom prezenta formații transparente din punct de vedere semantic, selectând atât derivate cu sufixul *-escu* care au tema în limba română, dar și derivate care au o temă străină, al căror sens ne este cunoscut și motivat din punct de vedere istoric.

În antroponimia actuală autohtonă, majoritatea derivatelor cu sufixul *-escu* sunt formate de la **prenume** sau **supranume** (substantive, adjective, verbe care, în prealabil, au fost substantivizate şi folosite ca antroponime).

Astfel, numele de familie cu sufixul *-escu* se formează după următoarele tipuri:

1. de la prenume masculine + sufixul *-escu*

Acest tip este unul dintre cele mai specifice şi productive tipuri pentru formarea numelor de familie patronimice. De obicei, sufixul *-escu* este ataşat unui prenume masculin (de cele mai multe ori), cu semnificația *fiul lui* (prenumele tatălui), exprimând descendenţa. Astfel, respectând modalitatea de formare descrisă, au apărut nume de familie precum „*Grigorescu*, *Ionescu*…" (Iordan, 1956, p. 342). „Radicalul este, de cele mai multe ori, un prenume, de obicei *calendaristic*, de formă populară (*Ion*, *Dumitru*, *George*, *Petre* etc.) în exemple ca *Ionescu*, *Dumitrescu*, *Georgescu*, *Petrescu*, *Niculescu*, *Ştefănescu*, *Vasilescu*, *Cristescu*, *Grigorescu*, *Simionescu*, *Tănăsescu*, *Antonescu*, *Manolescu*, *Bărbulescu*; de formă „neutră" (*Constantin*, *Marin* etc.): *Constantinescu*, *Marinescu*, *Iliescu*, *Alexandrescu*,

[8] În ținutul Orhei-Lăpușna, conform recensămintelor populației Moldovei din anii 1772-1773 și 1774 se atestă doar 14 derivate cu sufixul *-escu*: Simion *Inescu* (p. 401), Gheorghii *Bătrînescu*, Petre *Popescu* (p. 402), Tănasă *Ionescu*, Irimie *Durnescu* (p. 403), Constantin *Durnescu* (p. 404), Nistor *Săvescu* (p. 405), Toader *Popescul* (p. 421), Vasile *Lăţescu* (p. 429), Ilie *Onescul* (p. 437), Grigoraș *Cuculescu* (p. 443), Niță *Ciobănescu* (p. 444), Ioniță *Ciorescu* (p. 451), Ioniță *Biescul* (p. 471). (MEF, 1975, p. 400-473).

BDD-A33103 © 2021 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

Mateescu, *Tomescu*, *Andreescu*; de formă savantă, canonică (de tipul *Teodor*): *Teodorescu*, *Mihăilescu* etc. (...) La o serie de nume de familie în *-escu* radicalul este un prenume laic (*Radu*, *Stan*, *Florea* etc.): *Rădulescu*, *Stănescu*, *Florescu*, *Dobrescu*, *Şerbănescu*, *Stoenescu*, *Stoicescu*, *Zamfirescu…*" (Vascenco, 1973, p. 270), iar *Nicolaescu*, unul dintre cele mai răspândite nume de familie pentru românii basarabeni, a apărut exact după acest model.

Astăzi, dintre cele 622 de nume de familie derivate cu suf. *-escu*, 207 nume sunt formate de la prenume. Cele mai numeroase prenume care au primit sufixul *-escu* sunt prenumele calendaristice, în timp ce numele de origine laică sunt mai rare. De obicei, radicalul numelor de familie coincide, prin structură, cu forma plină a prenumelor de la care provin: ***Anton****escu* (19) < Anton (1711)[9], ***Constantin****escu* (264) < Constantin (456), ***David****escu* (119) < David (2312), ***Dumitr****escu* (47) < Dumitru (145), ***Ion****escu* (332) < Ion (29), ***Leon****escu* (1) < Leon (443), ***Paul****escu* (13) < Paul (13), ***Simion****escu* (5) < Simion (605), ***Vasil****escu* (22) < Vasile (55); cu forma diminutivală (cu sufixe specifice): ***Costăch****escu* (3) < Costache (90), ***Enach****escu* (28) < Enache (775), ***Mihuț****escu* (2) < Mihuț (1), ***Petraș****escu* (3) < Petraș (473) sau cu forma *hipocoristică*: ***Costin****escu* (2) < Costin (2455), ***Dinu****lescu* (4) < Dinu (382), ***Ghiț****ulescu* (1) < Ghiță (16), ***Sandul****escu* (150) < Sandul (768)/ Sandu (5149) etc.

Astfel de derivate s-au format inclusiv de la prenume de origine străină, care au adoptat forme româneşti în *-escu*: ***Bogdăn****escu* (3) < Bogdan (3147), ***Călin****escu* (3) < Călin (236), ***Pârvul****escu* (3)/ ***Pîrvul****escu* (11) < Pârvu (12)/ Pîrvu (527), ***Rădul****escu* (29)/ ***Radul****escu* (7) < Radul (136)/ Radu (3640), ***Stan****escu* (36) < Stan (937), ***Stoic***escu (38) < Stoica (2006), ***Voicul****escu* (4) < Voicu (643)/ Voica (137) etc.

Numele formate cu sufixul *-escu* au o frecvenţă mult mai mică decât numele de la care au derivat. Diferenţa mare de frecvenţă se explică prin faptul că, în marea majoritate a cazurilor, s-a impus ca nume de familie, numele tatălui în formă nederivată. „Numele derivate cu sufixul *-escu* au, în proporţie covârşitoare, o frecvenţă mult inferioară numelor de la care provin, care, la fel, funcţionează ca nume de familie. Acest lucru se explică prin faptul că derivarea cu sufixul *-escu* n-a reprezentat un fenomen de masă nici prin aplicarea *Legii asupra numelui* din 1895, care obliga toate persoanele să aibă un nume de familie." (Oancă, 2011, p. 185).

O regularitate strictă în formarea derivatelor cu sufixul *-escu* de la prenume nu se poate stabili. De la acelaşi prenume s-au format mai multe derivate patronimice: de la Alexandru > *Alexandrescu* (17), *Săndulescu* (5), *Sandulescu* (150); de la Constantin > *Constantinescu* (264), *Costăchescu* (3), *Costinescu* (2), *Cotenescu* (2), *Dinescu* (14), *Dinulescu* (4); de la Cosma > *Cosmescu* (2), *Cosmulescu* (1), *Cozmescu* (10); de la Dan > *Dănescu* (9), *Dănilescu* (20); de la Emanuel > *Manolescu* (5),

[9] Prezentăm numele de familie derivat cu sufixul *-escu*, cu specificarea antroponimului de proveniență, consacrat ca nume de familie, şi frecvența lor.

BDD-A33103 © 2021 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

Mănescu (9); de la Gheorghe > *Georgescu* (18), *Ghițescu* (1), *Iordăchescu* (148), *Iorgulescu* (6), *Jorjescu* (8); de la Ion > *Ionescu* (332), *Onescu* (52), *Nițulescu* (15), *Enescu* (12), *Enăchescu* (18); de la Luca > *Lucescu* (1), *Luculescu* (13); de la Lupu > *Lupăcescu* (67), *Lupescu* (122); de la Mihail > *Mihailescu* (70), *Mihaescu* (150), *Mihăiescu* (1), *Mihălcescu* (1), *Mihuțescu* (2); de la Nicolae > *Nicolaescu* (768), *Neculaescu* (5), *Nicolăescu* (42), *Nicolescu* (2), *Miculescu* (2); de la Pantelimon > *Pancescu* (10), *Păntescu* (3), *Pîntescu* (50); de la Pavel > *Pavelescu* (64), *Pavlescu* (22), *Păulescu* (6); de la Petru > *Petrașescu* (3), *Petrescu* (70); de la Teodor > *Teodorescu* (119), *Tudorescu* (2); de la Vlad > *Vladicescu* (211), *Vlădescu* (31) etc.

Numele de familie de acest tip s-au putut forma însă și de la toponime, nume de sate în *-eşti*, menționate în actele cancelariei domneşti încă din sec. al XV-lea, derivate, la rândul lor, de la numele întemeietorului, de exemplu: *Arionescu* (24) < Arioneşti (1463[10]), *Bogdănescu* (3) < Bogdăneşti (1490, 1580), *Călinescu* (3) < Călineşti (1441), *Costescu* (7) < Costeşti (1499), *Cristescu* (53) < Cristeşti (1429), *Dragomirescu* (5) < Dragomireşti (1597), *Frăsînescu* (21) < Frăsineşti (1437), *Martinescu* (97) < Mărtineşti (1560), *Mănescu* (9) < Măneşti (1436), Mărculescu (2) < Mărculeşti (1588), *Miclescu* (2) < Micleşti (1602), *Negoescu* (1) < Negoieşti (1490), *Onescu* (52) < Oneşti (1607), *Petrescu* (70) < Petreşti (1521–1522), *Tomescu* (389) < Tomeşti (1529), *Ștefănescu* (34) < Ștefăneşti (1836) etc. Astfel, într-o serie de exemple, este mai dificil să determinăm proveniența unei anumite formaţii în *-escu.*

Pentru acest tip se evidenţiază următoarele modele:

1) formă plină a prenumelui + sufixul *-escu*, fără alternanţe fonetice în punctele de îmbinare a morfemelor: *Anghelescu*, *Călinescu*, *Crăciunescu*, *Dănilescu*, *Filipescu*, *Ignătescu*, *Ionescu*, *Iosifescu*, *Mărinescu*, *Mihailescu*, *Mironescu*, *Panaitescu*, *Paraschivescu*, *Pavelescu*, *Teodorescu*, *Şerbănescu*, *Zamfirescu* etc.;

2) forma articulată a prenumelui + sufixul *-escu*, fără alternanţe fonetice în punctul de îmbinare a morfemelor: *Bărbulescu*, *Dinulescu*, *Ianculescu*, *Iorgulescu*, *Mărculescu*, *Pârvulescu*, *Rădulescu*, *Voiculescu* etc.;

3) un model aparte îl constituie prenumele forma plină a cărora se termină în *-e*: *Enescu*, *Iliescu*, *Manolescu*, *Vasilescu* etc.;

4) tema prenumelui + sufixul *-escu* fără alternanţe fonetice în punctele de îmbinare a morfemelor: *Alexandrescu*, *Cozmescu*, *Cristescu*, *Dinescu*, *Dumitrescu*, *Florescu*, *Mateescu*, *Nicolescu*, *Oprescu*, *Petrescu*, *Rădescu*, *Voinescu* etc.;

5) tema prenumelui + vocală de legătură + sufixul *-escu*: *Mih-ă-escu*, *Nicol-ă-escu* etc.;

6) tema formelor hipocoristice şi populare ale prenumelor + sufixul *-escu*, fără alternanţe în punctele de îmbinare a morfemelor: *Mănescu*, *Niţescu*, *Onescu* etc.;

7) forme hipocoristice şi populare articulate + sufixul *-escu*: *Nicul-escu*, *Niţul-escu*, *Săndul-escu*;

[10] Este indicat anul atestării localității.

BDD-A33103 © 2021 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

8) tema prenumelui sau a formei hipocoristice + un morfem adăugător + sufixul *-escu*. Morfemul intercalat este, de obicei, un alt sufix, care poate avea diferite nuanţe: diminutivală, augmentativă, depreciativă, dar care, în cazul de faţă, nu joacă niciun rol: *Cost-ăch-escu*, *En-ăch-escu*, *Iord-ăch-escu* (în care *-ăch* < *-ache*) etc.

2. de la prenume feminine + sufixul *-escu*: *Catrinescu* (561), *Cătrinescu* (4) (Catrina < Catirina < Ecaterina), *Cuţescu* (32) (Cuţa < Ancuţa< Anca < Ana) *Dospinescu* (4), *Doschinescu* (236) (Dospinu < Dospina < Despina), *Saftescu* (33) (Saftu < Safta < Elisafta < Elisabeta) etc.

3. de la toponime (nume de localităţi) terminate în *-eşti* s-au format nume de familie cu formă de singular în *-escu* Cel mai probabil, multe dintre ele au pătruns în nomenclatorul onomastic gata formate sau au fost formate pe teren propriu, prin analogie cu cele din alte zone româneşti: *Brănescu* (1) < Brăneşti (1429)[11], *Berescu* (59) < Bereşti (1587), *Buzescu* < Buzeşti (1519), *Căzănescu* (51) < Căzăneşti (1617), *Cornescu* (679) < Corneşti (1420), *Cuconescu* (16) < Cuconeşti (1600), *Durlescu* (368) < Durleşti (1656), *Molescu* (24) < Moleşti (1479), *Odobescu* (723) < *Odobeşti* (1612), *Pănăşescu* (12) < Pănăşeşti (1425/1448), *Puicescu* (1) < Puiceşti[12], *Românescu* (5) < Româneşti (1813), *Scorţescu* (196) < Scorţeşti (1482), *Sinescu* (5) < *Sineşti* (1529), *Sturzescu* (10) < Sturzeşti (1617), *Ţigănescu* (10) < Ţigăneşti (1420), *Vranescu* (33), *Vrănescu* (34) < Vrăneşti (1429), *Vulpescu* (20) < *Vulpeşti* (1617), *Zîrnescu* (8) < *Zîrneşti* (1494) etc. Nu toate denumirile menţionate documentar s-au păstrat până în prezent. Unele dintre ele au dispărut odată cu desfiinţarea localităţilor respective, altele au dispărut în urma comasării lor cu alte localităţi (*Alexăndreşti* cu *Burlacu*, *Bereşti* cu *or*. *Ungheni* etc.) sau au fost „rebotezate" cu denumiri convenabile administraţiilor (Eremia, Răileanu, 2009, p. 23). Totuşi, numele de familie derivate de la aceste localităţi au dăinuit şi sunt o mărturie a existenţei lor istorice.

4. de la supranume (care circulau ca antroponime) **+ sufixul *-escu***

Supranumele, de o mare diversitate semantică, au la bază cuvinte ale vocabularului românesc (substantive, adjective, verbe). Derivatele de acest tip s-au format prin analogie cu cele de la prenume şi reprezintă o contribuţie lexicală deosebită la îmbogăţirea ansamblului de nume personale derivate cu sufixul *-escu*. Aceste nume sunt de obicei grupate în determinări de tip social-economic, cultural sau porecle (Firică, 2007, p. 221), avându-şi originea într-un „**apelativ-nume de ocupaţie** (*popă*, *diacon*)" (Vascenco, 1973, p. 270):

[11] Vezi Eremia, Răileanu, 2009, p. 16-17; Gonţa, A. *Documentele privind istoria României*. *A*. *Moldova*. *Veacurile XIV–XVII* (*1384–1625*). *Indicele numelor de locuri*. *Moldova*. Bucureşti, 1990.

[12] Ghibănescu, Gheorghe. *Impresii şi note din Basarabia*, *Slobozia Bălţilor*. Chişinău: Ed. CIVITAS, 2001, p. 247.

BDD-A33103 © 2021 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

bodnar „dogar” > Bodnar (179), Botnaru (3176) > *Bodnarescu* (2), *Botnărescu* (6), *ciubotar* „cizmar” > Ciubotaru (3082) > *Ciubotărescu* (12), *covali* „(reg.) fierar” > Covaliu (58) > *Covalescu* (4), *dascăl* > Dascălu (120) > *Dăscălescu* (30), diacon > Diaconu (2541) > *Diaconescu* (134), *morar* > Moraru (9327) > *Morărescu* (167), *olar* > Olaru (2453) > *Olărescu* (365), *popă* > Popa (13528) > *Popescu* (6393), *Popescul* (104), *protopop* > Protopop (97), *Protopopescu* (2) etc.; într-un **apelativ care indica funcția, starea socială și economică**: *ceauș* „funcționar public” > Ceaușu (17) > *Ceauşescu* (1), *portar* „funcționar domnesc” > Portaru (90) > *Portărescu* (111), *raia* „creștin supus Imperiului Otoman” > Raia (90), Raiu (757) > *Railescu* (82), *rob* „persoană aflată în dependență totală față de stăpân” > Robu (2338) > *Robescu* (5), *stegar* „purtătorul steagului unei unități militare” > Stegaru (104) > *Stegărescu* (497), *vataman* „conducător al obștii” > Vatamanu (134) > *Vătămănescu* (19), *vornic* „mare dregător” > Vornicu (145) > *Vornicescu* (751), dacă acesta provine de la numele dregătoresc şi nu de la localitatea Vorniceni (1420) etc.

Pentru numele grupate în domeniul poreclelor sunt folosite frecvent apelative cu o coloratură stilistică deosebită: *Folescu* (9) < *Folea* (3) „moldoveni mazili vechi și răzeși de la ținutul Fălciu, au fost și vornici de poartă, iar la domnul Mihai Sturza s-au ridicat dintre ei la boierie” (Sion, 1892, p. 398). Derivatul provine de la supranumele *Folea* (< foale „pântece” (cf. Iordan, 1983, p. 205). Alte exemple de nume de acest tip ar fi: *Ghilescu* (217), *Jelescu* (42), *Muncescu* (155), *Trăilescu* (1), *Bunescu*, *Lățescu* etc.

Cel mai reprezentativ tip, dintre cele stabilite mai sus, este cel ce formează derivate de la prenume, însumând ≈ 35% din cele 622 de antroponime atestate, comparativ cu celelalte două tipuri: formate de la toponime şi de la diferite supranume, care sunt înregistrate cu unele deosebiri de ordin cantitativ.

Nu sunt excluse și alte tipuri de antroponime derivate cu sufixul *-escu*.

Deşi vine din lexicul comun, formând adjective derivate cu *-escu*, sufixul a căpătat o răspândire mare anume în domeniul antroponimiei și constituie un semn de identificare/ recunoaștere a antroponimelor românești. Din cele prezentate, rezultă că funcția exclusiv onomastică a sufixului *-escu*(*l*) este patronimică și marchează apartenența la o familie (fie apartenența propriu-zisă, fie descendența/ genealogia/ filiația pe linie paternă). Temele (prenume sau supranume individuale ale tatălui) la care se alipește sufixul *-escu* ne confirmă acest fapt.

Procedeul de formare a derivatelor cu sufixul *-escu* a deviat de la normă atunci când încă nu exista o claritate „privind valoarea pur patronimică” a sufixului. Astfel, atestăm nume de familie cu o formă de singular, refăcută după forma de plural în *-eşti*, prin care se desemnează în mod frecvent grupul familial.

Primele supranume cu sufixul *-escu* se atestă în secolul al XIV-lea și au continuat să se formeze până la începutul secolului al XX-lea. Categoriile sociale

BDD-A33103 © 2021 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

cele mai interesate pentru a avea un nume de familie derivat cu sufixul *-escu* au fost cele din clasa de mijloc a societății. Pentru unii, numele de familie cu terminația *-escu* suna jenant (în franceză, de exemplu), de aceea au preferat să fie înlocuită cu *-esco*: *Enesco*, *Ionesco*, *Nicolesco* etc. (circa 250 de nume atestate). O metamorfoză care pentru noi, românii, „sună" destul de ciudat.

Resurse bibliografice:

AVRAM, Mioara, BALACCIU-MATEI, Jana, FISCHER, I., GHEȚIE, Ion et. al. *Enciclopedia Limbii Române*. București: Editura Univers Enciclopedic, 2001.

BOLOCAN, G. Dicționarul numelor de familie din România. În: *Studii şi cercetări de onomastică*. 1996, nr. 2 (II), p. 7-44.

CONSTANTINESCU, N. A. *Dicționar onomastic românesc*. București: Editura Academiei Republicii Populare Române, 1963.

DNFR = IORDAN, Iorgu. *Dicţionar al numelor de familie româneşti*. Bucureşti: Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1983.

EREMIA, Anatol, RĂILEANU, Viorica. *Localităţile Republicii Moldova*. *Ghid informativ-documentar*. Chișinău: Litera, 2009.

FIRICĂ, C. Onomastică românească. Probleme teoretice privind categoriile antroponimice: poreclă și supranume. În: *Studia Romanica et Aglica Zagrabiensia* (SRAZ), 2007, vol. LII, p. 215- 257.

FRĂȚILĂ, V. *Contribuţii lingvistice*. Timişoara: Editura de Vest, 1993.

GOICU, V. *Nume de persoane din Ţara Zarandului*. Timişoara: Editura Amfora, 1996.

GRAUR, Al. Sur le thrace *-iskos*. În: *Bulletin Linguistique*, 1938, VI, p. 245.

GRAUR, Al. Contributions à l'étude des noms de persone en roumain. Noms en -oiu, -u, -ulescu. În: *Bulletin Linguistique*, VII, 1939, p. 105-114.

GRAUR, Alexandru. *Nume de persoane*. București: Editura Științifică, 1965.

ILIESCU, Adelina. Clasificarea antroponimelor din opera lui Vasile Alecsandri în funcție de matricea caracterologică. În: *Journal of Romanian literary studies*, 2018, nr. 15, p. 410-419.

IONESCU, Christian. -escu în antroponimia românească. În: *Studii şi cercetări lingvistice*. 1980, nr. 4 (XXXI), p. 417-421.

IONESCU, Christian. Nume de familie româneşti. În: *Limba Română*, 1990, nr. 3, p. 243-248.

IONESCU, Cristian. Patronimele sufixate în spaniolă, portugheză şi română. În: *Studii şi cercetări lingvistice*, 1989, nr. 3, p. 257-260.

IORDAN, I. *Limba română contemporană*. Bucureşti, Editura Ministerului Învăţământului, 1956.

MEF = *Moldova în epoca feudalismului*. *Recensămintele populației Moldovei din anii 1772-1773 și 1774*, vol. VII, partea II. Chișinău: Editura Știința, 1975.

OANCĂ, T. *Geografie antroponimică românească*. *Metodă şi aplicaţii*. Craiova: Editura de Sud. 1998.

OANCĂ, Teodor. Nume de familie derivate cu sufixul -escu. Consideraţii statistice. În: *Numele şi numirea*. *Actele conferinţei internaţionale de onomastică*. Ediţia I: Interferenţe multietnice în antroponimie. Baia Mare, 19-21 septembrie 2011. Editor: Oliviu Felecan. Cluj-Napoca, Editura Mega, 2011, p. 183-195

PAŞCA, Șt. *Nume de persoane şi nume de animale în Ţara Oltului*. București: Academia Română, 1936.

BDD-A33103 © 2021 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

PĂTRUŢ, I. *Onomastică românească*. Bucureşti: Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1980.

REGUȘ, Corneliu, REGUȘ, Aspazia. Antroponimele masculine în documentele slavo-române emise de cancelaria Moldovei între anii 1388-1456 (II). În: *Studii şi cercetări lingvistice*. 1974, nr. 6, p. 595-608. [online] Disponibil: *Regus*, *Corneliu*, *Antroponimele masculine in documentele slavo-romane*..., SCL, An XXV, Nr. 6, 1974, p. 595-608.pdf [citat 30.09.2021].

ROSETTI, Al. *Istoria limbii române de la origini până în secolul al XVII-lea*. Bucureşti: Editura pentru literatură. 1968.

SION, C. *Arhondologia Moldovei*. *Amintiri şi note contimporane*. Cu o prefață analitică de Gh. Ghibănescu, 1892.

TOMESCU, Domnița. *Derivarea onomastică în limba română: sufixele antroponimice*. În: *Omagiu lui Gheorghe Bolocan*. Craiova: Editura Universitaria, 2006, p. 552-559.

TOMESCU, Domnița. *Numele de persoană la români*. *Perspectivă istorică*. Bucureşti: Editura Univers enciclopedic, 2001.

VASCENCO, V. Asupra sistemului standard al numelor de familie româneşti (reflectat în antroponimia bucureşteană). În: *Studii şi cercetări lingvistice*. 1973, nr. 3, XXIV, p. 265-277.

Notă: Articolul a fost realizat în cadrul proiectului de cercetare 20.80009.1606.01 *Valorificarea ştiinţifică a patrimoniului lingvistic naţional în contextul integrării europene*, Institutul de Filologie Română „B. P.-Hasdeu” al MEC.

Anexă

Nume de familie derivate cu sufixul *-escu*, înregistrate în onomasticonul actual

1. Aftenescu
2. Aftinescu
3. Agăpescu
4. Albescu
5. Alexandrescu
6. Anastasescu
7. Andreescu
8. Andriescu
9. Anghelescu
10. Antinescul
11. Antînescul
12. Antonescu
13. Aramescu
14. Arămescu
15. Aremescu
16. Arionescu
17. Avrămescu
18. Babcinescu
19. Bacescu
20. Badulescu
21. Balaescu
22. Balaescul
23. Balanescu
24. Baldescu
25. Balțatescu
26. Balțătescu
27. Balțetescu
28. Banarescu
29. Baranescu
30. Barbescu
31. Batrînescu
32. Băcescu
33. Bădescu
34. Bădulescu
35. Bălăescu
36. Bălțătescu
37. Băluțescu
38. Bănărescu
39. Bănulescu
40. Bărbulescu
41. Bătrînescu
42. Belcescu
43. Belescu
44. Belicescu
45. Beliescu
46. Belțătescu
47. Berescu
48. Bitirescu
49. Bîtculescu
50. Blăgescu
51. Blîndescu
52. Bobescu
53. Bocănescu
54. Bodescu
55. Bodnarescu
56. Boescu
57. Bogdănescu

BDD-A33103 © 2021 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

58. Bogoşescu
59. Boguşescu
60. Boiescu
61. Bojescu
62. Boldarescu
63. Boldescu
64. Boldescul
65. Boldirescu
66. Boldurescu
67. Bolintinescu
68. Bondarescu
69. Borcănescu
70. Borodescu
71. Botescu
72. Botnarescu
73. Botnărescu
74. Bradescu
75. Braescu
76. Braiescu
77. Bratescu
78. Brădescu
79. Brăescu
80. Brăiescu
81. Brăilescu
82. Brătescu
83. Brătulescu
84. Bredescu
85. Brehuescu
86. Brodescu
87. Broescu
88. Brunescu
89. Bucurescu
90. Budescu
91. Budulescu
92. Bugaescu
93. Bugaiescu
94. Bugăescu
95. Buhaescu
96. Buhaiescu
97. Buharescu
98. Buhăescu
99. Buhăiescu
100. Bulaţescul
101. Bunescu
102. Bunescul
103. Bunghescu
104. Burdulescu
105. Burenescu
106. Burlanescu
107. Burlănescu
108. Burlescu
109. Burtescu
110. Butescu
111. Buzescu
112. Calagurescu
113. Calogorescu
114. Calugarescu
115. Calugărescu
116. Calugurescu
117. Catrenescu
118. Catrinescu
119. Catrînescu
120. Cazanescu
121. Călinescu
122. Călugărescu
123. Căzănescu
124. Ceauşescu
125. Cebotarescu
126. Cebotărescu
127. Cegorescu
128. Ceorescu
129. Cerescu
130. Cernescu
131. Chelimescu
132. Chelinescu
133. Chelmescu
134. Cheorescu
135. Cherdelescu
136. Chetrescu
137. Childescu
138. Chiorescu
139. Chirescu
140. Chirilescu
141. Chirilescul
142. Chitrescu
143. Chiurescu
144. Cibotarescu
145. Cibotărescu
146. Cigorescu
147. Cimponerescu
148. Ciorescu
149. Ciornescu
150. Ciortescu
151. Ciubotărescu
152. Ciutescu
153. Codrescu
154. Colonescu
155. Comanescu
156. Comănescu
157. Comânescu
158. Concescu
159. Condescu
160. Conişescu
161. Constantinescu
162. Conţescu
163. Conţulescu
164. Copacescu
165. Copăcescu
166. Corcescu
167. Corcescul
168. Cornescu
169. Cortescu
170. Corvătescu
171. Cosmescu
172. Cosmilescu
173. Costăchescu
174. Costescu
175. Costinescu
176. Covalescu
177. Cozmescu
178. Cracescu
179. Craescu
180. Cravcescu
181. Crăciunescu
182. Crăescu
183. Crăiescu
184. Crecescu
185. Cristescu
186. Crîciunescu
187. Cruceresc u
188. Crucierescu
189. Crucirescu
190. Cruciurescu
191. Cuceresc u
192. Cuconescu
193. Cuculescu
194. Cumpătescu
195. Curaşescu
196. Curtescu
197. Cuţescu
198. Danilescu
199. Dascalescu
200. Davedescu
201. Davidescu

BDD-A33103 © 2021 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

202. Dădulescu
203. Dăescu
204. Dănescu
205. Dănilescu
206. Dăriescu
207. Dăscălescu
208. Deaconescu
209. Deminescu
210. Derescu
211. Diaconescu
212. Diminescu
213. Dinescu
214. Dinicescu
215. Dinulescu
216. Dobrescu
217. Dolănescu
218. Dolghescu
219. Domnescu
220. Donescu
221. Dornescu
222. Doscalescu
223. Doschinescu
224. Dospinescu
225. Dovedescu
226. Dovidescu
227. Dracescu
228. Dragomirescu
229. Drăgănescu
230. Drăgoiescu
231. Dudescu
232. Dulghescu
233. Dulhescu
234. Dumitrescu
235. Durlescu
236. Durnescu
237. Eftemescu
238. Eftimescu
239. Elescu
240. Enachescu
241. Enatescu
242. Enăchescu
243. Enculescu
244. Enechescu
245. Enescu
246. Enichescu
247. Eordachescu
248. Eordăchescu
249. Erdachescu
250. Erdochescu
251. Fainescu
252. Fatescu
253. Făinescu
254. Fătulescu
255. Fetescu
256. Ficerescu
257. Ficiorescu
258. Filipescu
259. Fiorescu
260. Florescu
261. Florescul
262. Folescu
263. Fotescu
264. Frasinescu
265. Fratescu
266. Frațescu
267. Frăsinescu
268. Frăsînescu
269. Frătescu
270. Frățescu
271. Frânculescu
272. Fretescu
273. Frosinescu
274. Galescu
275. Galtanescu
276. Gancescu
277. Gandabescu
278. Gandobescu
279. Gavrilescu
280. Gălescu
281. Georgescu
282. Ghelescu
283. Gherescul
284. Gherțescu
285. Ghibescu
286. Ghibescul
287. Ghilescu
288. Giurescu
289. Gîncescu
290. Godobescu
291. Goltanescu
292. Goltănescu
293. Goltescu
294. Goltiescu
295. Gondabescu
296. Gondobescu
297. Gradescu
298. Grigorescu
299. Gujescu
300. Gulipescu
301. Gulpescu
302. Gurițescu
303. Habașescu
304. Hăbașescu
305. Hăbășescu
306. Herescu
307. Hilicescu
308. Hiorescu
309. Holtiescu
310. Hristescu
311. Ianculescu
312. Ignatescu
313. Ignătescu
314. Iliescu
315. Iliescu
316. Iliescul
317. Ionescu
318. Iordachescu
319. Iordatescu
320. Iordăchescu
321. Iordochescu
322. Iorgulescu
323. Iosifescu
324. Irescu
325. Irimescu
326. Isacescu
327. Isopescu
328. Iurescu
329. Iurescul
330. Ivanescu
331. Ixarescu
332. Jelescu
333. Jenescu
334. Jorjecu
335. Latescu
336. Lațescu
337. Lazarescu
338. Lazărescu
339. Lătescu
340. Lățescu
341. Lăzărescu
342. Leonescu
343. Lescu
344. Loghinescu
345. Lucescu

BDD-A33103 © 2021 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

346. Luculescu
347. Lulescu
348. Lupacescu
349. Lupăcescu
350. Lupescu
351. Macarescu
352. Maimescu
353. Maimescul
354. Maimesculov
355. Maimesculova
356. Malinescu
357. Mandrescu
358. Manescu
359. Manolescu
360. Mararescul
361. Marfescu
362. Marinescu
363. Marorescu
364. Martenescu
365. Martinescu
366. Martînescu
367. Mateescu
368. Matiescu
369. Măcărescu
370. Mălinescu
371. Mănescu
372. Măntulescu
373. Mărculescu
374. Mărfescu
375. Mărgăritescu
376. Mărinescu
377. Măzărescu
378. Mândrescu
379. Melincescu
380. Merescu
381. Micescu
382. Miclescu
383. Mihaescu
384. Mihaiescu
385. Mihailescu
386. Mihăescu
387. Mihăiescu
388. Mihăilescu
389. Mihuțescu
390. Milescu
391. Mironescu
392. Mitescu
393. Miţelescu
394. Miţilescu
395. Mîndrescu
396. Mîţîlescu
397. Moimescu
398. Moisescu
399. Molescu
400. Morarescu
401. Morărescu
402. Moreresc u
403. Morîrescu
404. Motrescu
405. Mulțescu
406. Muncescu
407. Muncescul
408. Mundrescul
409. Murarescu
410. Muşetescu
411. Nasescu
412. Năsiescu
413. Neculaescu
414. Neculescu
415. Negoescu
416. Negrescu
417. Negrescul
418. Negulescu
419. Nenescu
420. Nicolaescu
421. Nicolăescu
422. Nicolescu
423. Niculaescu
424. Niculescu
425. Nigrescu
426. Nigrescul
427. Ninescu
428. Niţescu
429. Niţulescu
430. Odobescu
431. Olarescu
432. Olărescu
433. Oltenescu
434. Oltinescu
435. Onescu
436. Onofriescu
437. Oprescu
438. Orescu
439. Osmatescu
440. Osmatescul
441. Osmătescu
442. Osmochescu
443. Panaitescu
444. Panaşescu
445. Pancescu
446. Panuşescu
447. Paraschivescu
448. Parcescu
449. Parfinescu
450. Paulescu
451. Paunescu
452. Pavelescu
453. Pavilescu
454. Pavlescu
455. Pănăşescu
456. Păncescu
457. Păntescu
458. Pănuşescu
459. Păulescu
460. Păunescu
461. Pârvulescu
462. Perlişescu
463. Petraşescu
464. Petrescu
465. Pîntescu
466. Pînzescu
467. Pîrlişescu
468. Pîrlitescu
469. Pîrlivescu
470. Pîrşescu
471. Pîrvulescu
472. Pletescu
473. Poncescu
474. Popescu
475. Popescul
476. Porcescu
477. Portarescu
478. Portarescul
479. Portărescu
480. Portorescul
481. Porumbescu
482. Prajescu
483. Prestescu
484. Pristescu
485. Protopopescu
486. Pşenescu
487. Pugacescu
488. Puicescu
489. Radulescu

BDD-A33103 © 2021 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)

490. Railescu
491. Rădescu
492. Rădulescu
493. Răilescu
494. Rășescu
495. Reșescu
496. Rînghilescu
497. Robescu
498. Romanescu
499. Romanescul
500. Românescu
501. Românescu
502. Roșescu
503. Roșulescu
504. Rotescu
505. Russescul
506. Rușescu
507. Safronescu
508. Saftescu
509. Samotescul
510. Sandulescu
511. Sapescu
512. Saulescu
513. Savescul
514. Săndulescu
515. Săvescu
516. Scorțescu
517. Scurtescu
518. Scvorțescu
519. Sescu
520. Simionescu
521. Sinescu
522. Sîrbulescu
523. Slăninescu
524. Sofronescu
525. Sopescu
526. Sorescu
527. Sovescu
528. Stanescu
529. Stanilescu
530. Stănescu
531. Stănilescu
532. Stegărescu
533. Stegărescu
534. Stegorescu
535. Stigărescu
536. Stigărescu
537. Stoicescu
538. Strajescu
539. Stratulescu
540. Străjescu
541. Strejescu
542. Stroescu
543. Stroiescu
544. Struțescu
545. Sturzescu
546. Șăgănescu
547. Șchepescu
548. Șchipescu
549. Șerbanescu
550. Șerbănescu
551. Șerbescu
552. Ștefanescu
553. Ștefănescu
554. Tanasescu
555. Tatarescu
556. Tănăsescu
557. Tătărescu
558. Temelescu
559. Temeliescu
560. Tenesescu
561. Teodorescu
562. Tescu
563. Timișescu
564. Tiorescu
565. Tomescu
566. Tomulescu
567. Trandafirescu
568. Trăilescu
569. Tudorescu
570. Tuntulescu
571. Turcescu
572. Tutuescu
573. Țâgănescu
574. Țiganescu
575. Țigănescu
576. Țîganescu
577. Țîgănescu
578. Țuțulescu
579. Unțescu
580. Urescu
581. Vacarescu
582. Valcanescu
583. Vamașescu
584. Vamișescu
585. Vanghelescu
586. Vanghilescu
587. Vasilescu
588. Vatamanescu
589. Văcărescu
590. Vădănescu
591. Vămășescu
592. Vătămănescu
593. Vedenescu
594. Velescu
595. Velicescu
596. Vescu
597. Vintilescu
598. Viorescu
599. Vișinescu
600. Vladescu
601. Vladicescu
602. Vlădescu
603. Vlădicescu
604. Voiculescu
605. Voinescu
606. Volcanescu
607. Vomașescu
608. Vomișescu
609. Vornicescu
610. Vranescu
611. Vrănescu
612. Vulpescu
613. Vulturescu
614. Zaharescu
615. Zamfirescu
616. Zapescu
617. Zimțescu
618. Zîmțescu
619. Zîrnescu
620. Zlotescu
621. Zotescu
622. Zulufescu

BDD-A33103 © 2021 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 03:03:36 UTC)